

Sygn. akt III AUa 826/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Elżbieta Gawda
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Lublinie

sprawy P. K.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

na skutek apelacji P. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 6 lipca 2017 r. sygn. akt VI U 1142/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. kwotę 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Elżbieta Gawda Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

III AUa 826/17

UZASADNIENIE

P. K. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 14 lipca 2015 roku, o zaskarżając ją w całości. Decyzji zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany materiał dowodowy, polegającą na przyjęciu, że

zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych pracownika P. K. w związku z zawarciem umowy o pracę było pozorną czynnością prawną o jakiej mowa w art. 83 kc, mającą na celu uzyskanie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego związanych z ciężką i przysłym macierzyństwem. Wskazała, że zgodnie z zawartą umową o pracę wypełniała powierzone jej obowiązki oraz rozwijała nabyte umiejętności i doświadczenie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniesiono, że wnioskodawczyni została zatrudniona na podstawie pisemnej umowy o pracę od dnia 30 stycznia 2015 roku na czas określony do dnia 31 stycznia 2017 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika zaopatrzenia z wynagrodzeniem miesięcznym 5.800 zł. Od dnia 19 marca 2015 roku P. K. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Wnioskodawczyni jest zatrudniona u drugiego płatnika (...) na stanowisku pracownika produkcji-kontrolera jakości z wynagrodzeniem 10,50 zł/godz. brutto. Zdaniem organu rentowego P. K. nie posiadała doświadczenia zawodowego do wykonywania pracy na stanowisku kierownika zaopatrzenia. Płatnik składek nie zatrudniał nikogo na tym stanowisku wcześniej, ani po przejściu wnioskodawczyni na zwolnienie lekarskie. Prezes Spółki jest mężem P. K.. W ocenie organu rentowego zatrudnienie wnioskodawczyni było fikcyjne i ukierunkowane na nabycie uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie oraz zasądził od P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R. 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

P. K. ukończyła Zespół Szkół (...) o profilu zarządzanie informacją. Od 23 czerwca 2010 roku zatrudniona była w przedsiębiorstwie (...) w R. na podstawie umowy o pracę na czas określony do 31 grudnia 2017 roku, na stanowisku pracownik produkcji-kontroler jakości, ostatnio za wynagrodzeniem w wysokości 10,50 zł/godz. brutto. Do jej obowiązków należało dokonywanie segregacji i oczyszczanie ręczne oraz bieżąca kontrola jakości odlewów wykonywanych ze stopów aluminium. W okresie od 20 stycznia 2014 roku do 18 stycznia 2015 roku przebywała na urlopie macierzyńskim, zaś do 19 marca 2015 roku przebywała na urlopie wypoczynkowym, następnie na zwolnieniu lekarskim, ponownie na urlopie macierzyńskim, a obecnie na urlopie wychowawczym.

P. K. w dniu 30 stycznia 2015 roku podpisała umowę o pracę na czas określony do 31 stycznia 2017 roku ze Spółką (...), na stanowisku kierownika zaopatrzenia, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 5.800 zł miesięcznie. Do zakresu jej obowiązków według umowy miało należeć: budowanie i realizowanie polityki zakupów według przyjętych założeń, prowadzenie negocjacji cen w transakcjach zakupowych, kształtowanie standardów i procedur w dziale zakupów, utrzymywanie kontaktów z kluczowymi dostawcami w zakresie realizacji zamówień, nadzorowanie terminowości zamówień, określenie i negocjacje terminów płatności, analizowanie krajowego i międzynarodowego rynku dostaw w celu znalezienia alternatywnych źródeł dostaw, analiza danych i tworzenie planu redukcji kosztów. P. K. uzyskała pozytywne orzeczenie o zdolności do pracy od specjalisty medycyny pracy. Wnioskodawczyni jest żoną T. K. – prezesa spółki. Pracę wykonywała w siedzibie spółki i w terenie. Na początku pracowała sama, później z J. K.. Nikt jej nie przyuczał do pracy na stanowisku, na którym została zatrudniona. P. K. jeździła do hurtowni, sprawdzała ceny w internecie, na ulotkach, wykonywała różne sprawy biurowe, w tym czasami fakturowanie. Jej pracę kontrolowali T. K. i A. K., która sprawdzała zamówiony towar.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego z dniem 30 grudnia 2014 roku. Udziałowcami tej Spółki są T. K., który jednocześnie jest prezesem zarządu oraz J. K. i A. K. będące jednocześnie prokurentami Spółki. Zakresem działalności Spółki jest handel hurtowy i detaliczny oraz skup żywca. Siedziba Spółki mieści się w R. przy ul. (...). Przed zatrudnieniem P. K. Spółka nie zatrudniała żadnych pracowników na podstawie umowy o pracę. W trakcie zatrudnienia P. K. na staż została przyjęta J. K., która jest jednocześnie udziałowcem i prokurentem Spółki. J. K. została następnie zatrudniona na podstawie umowy o pracę za najniższym wynagrodzeniem. T. K. zajmuje się w Spółce zakupami, sprzedażą, marketingiem, negocjacjami, analizowaniem rynku oraz jest pośrednikiem przy detalicznej sprzedaży towarów. Ponadto zajmuje się wszystkimi

sprawami urzędowymi. Jeździ także po towar i szuka kontrahentów. J. K. zajmuje się sprawami biurowymi, fakturami, analizowaniem cen rynku oraz logistyką. Natomiast A. K. współpracuje z biurem rachunkowym.

Od dnia 19 marca 2015 roku P. K. przebywała na zwolnieniu lekarskim. W dniu (...) urodziła syna. W związku ze złożonym w dniu 6 maja 2015 roku wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego dla P. K. z tytułu zatrudnienia przez płatnika składek (...) Sp. z o.o. w R., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przeprowadził postępowanie wyjaśniające. Po przejściu P. K. na zwolnienie lekarskie płatnik składek nie zatrudnił innego pracownika na jej miejsce, a jej obowiązki przejęli J. K. i T. K..

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że P. K. jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka z.o.o. nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 30 stycznia 2015 roku do 31 stycznia 2017 roku. W uzasadnieniu wskazano, że wszystkie okoliczności w postaci: zatrudnienia ubezpieczonej na stanowisku kierownik zaopatrzenia, na które nie posiada kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, przedłożenie dokumentów przez prezesa Spółki na okoliczność świadczenia pracy w postaci podpisanych faktur przez ubezpieczoną, które miały uwiarygodnić stosunek pracy, krótkotrwałość zatrudnienia ubezpieczonej, bliski stopień pokrewieństwa prezesa i współników Spółki z ubezpieczoną, podobny zakres czynności, który wykonują współnicy i ubezpieczona - można uznać za naruszenie zasad współżycia społecznego, polegające na świadomym osiąganiu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników systemu, a umowa została zawarta dla pozorów i spełnia warunki art. 83 kc.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 963 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Na mocy art. 11 ust. 1 wskazanej ustawy, osoby te podlegają także obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, a na mocy art. 12 ust. 1 - ubezpieczeniu wypadkowemu. Art. 13 pkt 1 powyższej ustawy przewiduje, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. W myśl art. 8 ust.1 tejże ustawy, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy.

Zawarcie umowy o pracę, jej skuteczność i ważność oceniać należy zgodnie z przepisami Kodeksu pracy. Zgodnie z treścią art. 22 kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, a pracodawca zobowiązuje się do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Sam fakt złożenia przez strony oświadczeń zawierających formalne elementy określone w art. 22 kp nie oznacza jednak, że taka umowa jest ważna. Zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu zawarcia umowy o pracę bez nawiązania stosunku pracy wiążącego się z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie ma podstawy faktycznej (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2013 roku, I UK 472/12, LEX nr 1356412). Przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje także zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 kp, czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 kp). Tym samym bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. Gdy umowa jest przez strony wykonywana, nie może być mowy o pozorach, co jednak nie wyklucza możliwości badania, czy zawarcie umowy nie zmierzało do obejścia prawa (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2010 roku, I UK 261/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00, OSNP 2002/21/527).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy podstawowe znaczenie miało ustalenie, czy w okresie od dnia 30 stycznia 2015 roku P. K. była pracownicą Spółki (...) w rozumieniu art. 22 kp.

W toku procesu odwołująca przekonywała, że świadczyła pracę na podstawie umowy o pracę, co potwierdzili również świadkowie J. K., T. K. i K. T.. Sąd nie neguje faktu, że wnioskodawczyni rzeczywiście wykonywała pewne czynności

pod nadzorem i kontrolą ze strony męża – prezesa Spółki: wystawiała faktury sprzedażowe i robiła zakupy w hurtowni, Sąd nie dał jednak wiary twierdzeniom wnioskodawczyni w zakresie okoliczności w jakich miało dojść do jej zatrudnienia.

Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, iż wnioskodawczyni zatrudniona jest jednocześnie w przedsiębiorstwie (...) na podstawie umowy o pracę na czas określony do 31 grudnia 2017 roku, na stanowisku pracownik produkcji - kontroler jakości, gdzie do jej obowiązków należy dokonywanie segregacji i oczyszczanie ręczne oraz bieżąca kontrola jakości odlewów wykonywanych ze stopów aluminium. Wnioskodawczyni przed podjęciem zatrudnienia w Spółce (...) nie miała kwalifikacji i doświadczenia zawodowego na stanowisku kierownika zaopatrzenia, a zawierając umowę ze Spółką (...) zarówno ona jak i pracodawca wiedzieli, że jest w ciąży. Podobny zakres czynności co wnioskodawczyni mieli także T. K. i J. K.. Sąd miał też na uwadze relacje rodzinne łączące wnioskodawczynię z prezesem i udziałowcem Spółki (mąż) i jej pozostałymi udziałowcami (szwagierki).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd podkreślił, że zawarcie umowy o pracę podyktowane było chęcią uzyskania przez P. K. świadczeń związanych z macierzyństwem. Niewątpliwie żaden przepis ustawy nie zabrania zatrudniania kobiet w zaawansowanej nawet ciąży. Wręcz przeciwnie, przepisy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w wielu przypadkach szczególnie chronią interesy pracownic będących w ciąży. Co więcej, zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa przyjmowanie z góry założenia, że umowa zawarta z kobietą w ciąży jest pozorna nosi znamiona dyskryminacji. Jednak te ogólne dyrektywy nie mogą służyć wyłudzeniu środków z ubezpieczenia społecznego. W szczególności nawiązanie stosunku pracy nie może nastąpić dla pozorów.

W ocenie Sądu jedynym celem zawarcia spornej umowy o pracę było uzyskanie przez P. K. świadczeń z tytułu macierzyństwa z ZUS. Dążenie do tego skutku Sąd ocenił jako zamiar obejścia prawa, prowadzący do nieważności umowy (art. 58 § 1 kc w związku z art. 300 kp), której zasadniczym celem nie było świadczenie pracy, lecz uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Zawarcie umowy o pracę w przedstawionych wyżej okolicznościach (na stanowisku kierownika zaopatrzenia, na które nie posiada kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, krótkotrwałość zatrudnienia ubezpieczonej, relacje osobiste łączące Prezesa i udziałowców Spółki z ubezpieczoną, podobny zakres czynności, który wykonują udziałowcy i ubezpieczona) można uznać też za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Zgodnie bowiem z art. 58 § 2 kc, nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Fakt, że cel zawarcia umowy o pracę w celu osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą nie może jednak oznaczać akceptacji dla nagannych i nieobojętnych społecznie zachowań korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przy zawieraniu umów o prace na stosunkowo krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2005 roku, II UK 43/05, OSNP 2006/15-16/251).

Z tych względów zasadnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że nie istnieją podstawy do objęcia P. K. obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym od 30 stycznia 2015 roku. Wobec powyższego Sąd uznał, że odwołująca się nie była w spornym okresie pracownikiem. Z tych względów, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalono odwołanie, orzekając jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 kpc. i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie zgłaszanych wniosków dowodowych i błędne ustalenie stanu faktycznego. Apelująca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, nie popełnił też uchybień w zakresie kwalifikacji prawnej ustalonych faktów, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, sąd odwoławczy, oceniając w jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma racji skarżąca zarzucając, że sąd I instancji dokonał niewłaściwej oceny materiału dowodowego, czy też niewłaściwie ustalił stan faktyczny. Błędna ocena dowodów polega na wyprowadzeniu z dowodów wniosków nie dających się pogodzić z ich treścią oraz na formułowaniu ocen - bez rozważenia całości zebranego w sprawie materiału, a także ocen sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Kwestią sporną było, czy P. K. oraz Spółkę z o.o.

w R.(...)w okresie objętym zaskarżoną decyzją łączył stosunek pracy, co przekłada się na istnienie obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu tego zatrudnienia. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności istotne, w tym fakty towarzyszące nawiązaniu spornego stosunku prawnego, jak również odnoszące się do rzeczywistej realizacji postanowień zawartej umowy. Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, że wnioskodawczyni podpisując kwestionowaną umowę, zatrudniona była jednocześnie u innego pracodawcy - w przedsiębiorstwie (...) na podstawie umowy o pracę na czas określony do 31 grudnia 2017 roku, na stanowisku pracownika produkcji-kontrolera jakości.

Już sama ta okoliczność podważa wiarygodność stron co do zamiaru rzeczywistego świadczenia pracy przez wnioskodawczynię. Rozstrzygając niniejszą sprawę sąd I instancji trafnie zwrócił uwagę na brak jakiegokolwiek doświadczenia na stanowisku przewidzianym umową. W toku procesu nie wykazano, że wnioskodawczyni realizowała postanowienia umowy polegającej na świadczeniu pracy w pełnym wymiarze. Wnioskodawczyni przed podjęciem zatrudnienia w Spółce (...) nie miała kwalifikacji

i doświadczenia zawodowego na stanowisku kierownika zaopatrzenia,

a zawierając umowę ze spółką zarówno ona jak i pracodawca wiedzieli, że jest w ciąży. Podobny zakres czynności co wnioskodawczyni mieli także T. K. i J. K.. Istotne w sprawie było również to, że w realiach funkcjonowania firmy płatnika, nie było rzeczywistej potrzeby, by zatrudnić wnioskodawczynię na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie ulega wątpliwości, że racjonalny pracodawca zatrudnia pracownika tylko wtedy, gdy pojawia się uzasadniona potrzeba, co nie miało miejsca w firmie płatnika.

Pracodawca kieruje się własną potrzebą gospodarczą i przy prawidłowym, ważnym stosunku pracy wyłącznie ta potrzeba jest sprawczym czynnikiem zatrudnienia. Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że przy ocenie pozorności umowy o pracę racjonalność zatrudnienia, potrzeba zatrudnienia pracownika są przesłankami istotnymi dla oceny ważności umowy. Sąd I instancji oceniając, że zawarcie umowy o pracę podyktowane było wyłącznie chęcią uzyskania przez P. K. świadczeń związanych z macierzyństwem miał też na uwadze relacje rodzinne łączące wnioskodawczynię z prezesem i udziałowcem Spółki (mąż) i jej pozostałymi udziałowcami (szwagierki).

Stanowisko apelującej, która zarzuca, że Sąd nie wziął pod uwagę zeznań świadków, nie są zasadne. Umowa o pracę jest bowiem zawarta dla pozorów (art. 83 kc w związku z art. 300 kp) nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę. Po stronie pracownika musi bowiem istnieć chęć świadczenia pracy w warunkach podporządkowania w procesie świadczenia pracy, oraz możliwość jej świadczenia, a po stronie pracodawcy faktyczna potrzeba zatrudnienia pracownika i korzystania z jego pracy za wynagrodzeniem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie dnia 13 lutego 2018 roku III AUa 236/17 LEX nr 2447618).

Reasumując, całokształt okoliczności niniejszej sprawy, w tym: krótki okres od podpisania umowy o pracę do urodzenia dziecka, brak zatrudniania przez płatnika innych pracowników na podstawie umowy o pracę we wcześniejszym czasie na analogicznym stanowisku, brak zatrudnienia pracownika w celu zastępstwa nieobecnej odwołującej, fakt że umowa o pracę została podpisana w momencie zatrudnienia u innego pracodawcy, a także brak obiektywnych dowodów potwierdzających fakt świadczenia pracy w wymiarze pełnego etatu w ramach stosunku pracowniczego, przesądzają w ocenie Sądu Apelacyjnego o tym, że strony nie były faktycznie związane umową o pracę, gdyż nie powstał między nimi stosunek pracy w rozumieniu art. 22 § 1 kp.

Sąd I instancji wskazał, że w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, sporna umowa o pracę zawarta została nie w celu faktycznej realizacji obowiązków wynikających z treści stosunku pracy, a jedynie dla uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W konsekwencji sporną umowę o pracę, zgodnie z art. 83 § 1 kc, należy uznać za pozorną, a więc nieważną. Nie doprowadziła, bowiem ona do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 kp. Tym samym nie zostały zatem spełnione ustawowe przesłanki objęcia wnioskodawczyni obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, wynikającym z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i 12 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

W konsekwencji zaś, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 art. i 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zasadna była odmowa objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w spornym okresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. i § 2 ust. 3 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).